

*Στον πατέρα μου,
που μου είπε την ιστορία του Μαλίκ*

Ο ΑΜΙΡ ΚΑΙ Ο ΣΚΥΛΟΣ συναντήθηκαν μπροστά σ' ένα παγκάκι μια Κυριακή πρωί. Ο καιρός ήταν ανοιξιάτικος και ο Αμίρ καθόταν στο παγκάκι και λιαζόταν. Ο σκύλος ήρθε κι έκατσε δίπλα του. Θα μπορούσε να είχε κάτσει σ' ένα από τα άλλα παγκάκια της πλατείας, που ήταν άδεια μιας και ήταν ακόμη νωρίς το πρωί. Κι άλλωστε ήταν μια πρώιμη ανοιξιάτικη μέρα και η πλατεία δε γέμιζε ποτέ κόσμο τα Σαββατοκύριακα.

Όμως ο σκύλος ανέβηκε στο παγκάκι και ήρθε και κάθισε δίπλα ακριβώς στον Αμίρ. Δεν αντάλλαξαν κουβέντα για ώρα. Μόνο σαν ο ήλιος ανέβηκε ψηλά και τα μέλη του ζεστάθηκαν αρκετά και την ώρα που πήγαι-

νε να σηκωθεί, ο Αμίρ γύρισε και τον κοίταξε.

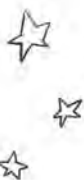
«Δε λες και πολλά, αλλά είσαι καλή παρέα. Πώς σε λένε; Έχεις κάποιο όνομα;»

Ο σκύλος γύρισε και του ανταπέδωσε το βλέμμα απορημένος. Όνομα; Κάποτε είχε, αλλά πήγαινε τόσος καιρός απ' αυτό το κάποτε, που το είχε ξεχάσει πια κι ο ίδιος. Εδώ και καιρό δε θυμόταν να τον έχει φωνάξει κανείς με κάποιο όνομα. Μόνο ο χασάπης της παρακάτω συνοικίας τον φώναζε κοπρίτη κάθε φορά που τον έβλεπε να περνά έξω από το μαγαζί του και του πέταγε κάτι ξερά κόκαλα. Χωρίς μεδούλι, στεγνά, δίχως ίχνος λίπους πάνω τους, κι ωστόσο ο σκύλος ένιωθε ευγνωμοσύνη για εκείνο τον φωνακλά μαγαζάτορα. Καλά ήταν και τα ξερά κόκαλα, ξεγελούσαν την πείνα του.

Το όνομα λοιπόν που είχε κάποτε το είχε ξεχάσει. Κι αυτή η διαπίστωση, που δεν τον είχε ξαναπασχολήσει μέχρι τότε, τον στεναχώρησε και τα μάτια του μισοέκλεισαν παραπονεμέ-

να. Τα είδε ο Αμίρ και του θύμισαν κάτι από την πατρίδα του, το βλέμμα του μικρού του αδερφού όταν έκανε καμιά σκανταλιά και η μαμά τους τον κοίταζε αυστηρά κι εκείνος θύμωνε και στεναχωριόταν. Είχε αρκετούς μήνες να τον δει και του είχε λείψει το παραπονεμένο του βλέμμα.

Αυτός ο σκύλος λοιπόν του είχε θυμίσει την οικογένειά του και τη ζωή του όπως ήταν πριν και έτσι ο Αμίρ ένωσε ευγνωμοσύνη για το τετράποδο και του είπε:

«Ένα όνομα πρέπει κανείς να το έχει. Για να τον θυμούνται και να τον μνημονεύουν. Έτσι έλεγε ο πατέρας μου. Θα σε βαφτίσω λοιπόν Μαλίκ. Το όνομα του μικρού μου αδερφού. Γεια σου τώρα!».

Και ο Αμίρ απομακρύνθηκε με αργά βήματα. Και ο Μαλίκ κατέβηκε από το παγκάκι και τον ακολούθησε. Έτσι απλά.

Οι άνθρωποι δε συμπαθούσαν και πολύ τον Μαλίκ για τους ίδιους λόγους που άρχισαν να αντιπαθούν σιγά σιγά και τον Αμίρ. Ήταν και οι δύο βρόμικοι και μύριζαν άσχημα, κοιμόντουσαν στο πάρκο, ήταν διαρκώς πεινασμένοι, αλλά κυρίως είχαν το ίδιο θλιμμένο βλέμμα. Και αυτό φαίνεται πως έκανε τους άλλους ανθρώπους να αισθάνονται άβολα. Δεν ήξεραν τι να την κάνουν τη θλίψη τους. Τη βρομιά και την ασχήμια τους την προσπερνούσαν και

την πείνα τους δεν την έβλεπαν οι περισσότεροι γιατί ήταν χορτάτοι. Μόνο τη θλίψη τους δεν άντεχαν, γιατί τους θύμιζε κάτι από τον εαυτό τους, κι έτσι οι πιο πολλοί τελικά τους αντιπαθούσαν.

Ο Μαλίκ όλα αυτά δεν τα αντιλαμβανόταν. Πήγαινε καιρός από τότε που είχε γνωρίσει τη συμπάθεια των ανθρώπων και έτσι δεν του έλειπε. Ήταν μικρό κουταβάκι όταν τον διάλεξαν από το κατάστημα δύο ενθουσιώδη χέρια: χέρια παιδικά, που τον έβαλαν σ' ένα αυτοκίνητο και τον πήγαν σ' εκείνο το σπίτι: ένα σπίτι φιλόξενο, όπου όλοι τον γέμιζαν χάδια και λιχουδιές· κι ύστερα πάλι λιχουδιές και χάδια· και ήταν λίγο μεγαλύτερο κουτάβι όταν οι λιχουδιές άρχισαν να λιγοστεύουν· σιγά σιγά λιγόστεψαν και τα χάδια· ώσπου μια μέρα δύο άλλα χέρια, χέρια παγωμένα και δυνατά, τον έβαλαν και πάλι στο αυτοκίνητο· μα αυτή τη φορά τον οδήγησαν κάπου μακριά, πολύ μακριά· στη γωνιά ενός πολυσύχναστου δρόμου· ενός δρόμου που δεν είχε ποτέ ξαναδεί, σε μια

γειτονιά με στενά σοκάκια και ψηλά κτίρια: κτίρια γκριζα και άσχημα, που δεν έμοιαζαν σε τίποτα με τα χαμηλά πολύχρωμα σπιτάκια της παλιάς του γειτονιάς. Ήταν μικρό κουτάβι ακόμα όταν έμαθε να ζει μόνος, να περιφέρεται εδώ κι εκεί και να εξασφαλίζει κάτι φαγώσιμο, ό,τι και να ήταν, απλώς για να συνεχίζει να ζει.

Ο Αμίρ όμως ήταν μαθημένος αλλιώς. Το μέρος απ' όπου καταγόταν ήταν ένα μικρό χωριό. Οι κάτοικοί του γνώριζαν ο ένας τον άλλο και ζούσαν όλοι μαζί αγαπημένοι. Ο Αμίρ είχε πολλούς φίλους και μια στοργική οικογένεια. Όλοι τον εκτιμούσαν και τον χαιρετούσαν πρόσχαρα όταν τον έβλεπαν. Αλλά μετά ήρθαν αυτοί που δεν είχαν ιερό και όσιο, αυτοί που αγαπούσαν το χρήμα και τα όπλα πιο πολύ από τους ανθρώπους, και όλα άλλαξαν. Το φαί λιγόστεψε, καθώς οι λίγοι έτρωγαν πολύ και οι πολλοί λίγο. Και οι φίλοι και οι γείτονες σταμάτησαν να γελάνε. Κλείστηκαν στα σπίτια τους και σφάλισαν τις πόρτες. Τα παι-

διά δεν έπαιζαν πια στη συνοικία. Οι δερμάτινες μπάλες τους τρυπήσανε, τα ξύλινα τρενάκια θάφτηκαν στα ερείπια. Κλεισμένα μέσα στα σπίτια, τα παιδιά προσπαθούσαν να χρωματίσουν το σκοτάδι και να παραλύσουν τον φόβο. Μα ο θόρυβος από τα πολυβόλα, τα σφυρίγματα από τις ρουκέτες και οι κρότοι από τις εκρήξεις ήταν πιο ισχυρά. Ο φόβος έμεινε στη θέση του ακλόνητος και τα παιδιά ήταν αυτά που παρέλυσαν.

Και ήταν μια μέρα σαν όλες τις άλλες που η ζωή του Αμίρ άλλαξε. Ο πατέρας του έφυγε

όπως κάθε πρωί για τη δουλειά – και έφυγε για πάντα. Χτυπημένος από μίαν αδέσποτη σφαίρα. Κι ο Αμίρ έμεινε μόνος με τη μάνα και τον μικρό του αδερφό. Έγινε η κεφαλή της οικογένειας. Αν και ήταν μερικά μόλις χρόνια μεγαλύτερος από τον αδερφό του, έπρεπε να πάρει τη θέση του πατέρα. Έπρεπε να μεγαλώσει μέσα σε μια μέρα.

Τώρα τα μάτια του Μαλίκ ήταν διαρκώς παραπονεμένα, όχι γιατί δεν του έκαναν πια τα χατίρια, αλλά γιατί το στομάχι του ήταν άδειο και πονούσε. Μα όταν δεν υπάρχουν λεφτά, δυσεύρετα και τα φαγητά. Κι ο Αμίρ γύριζε δεξιά και αριστερά μήπως βρει καμιά δουλειά, αλλά και οι δουλειές δυσεύρετες ήταν. Και αν κάποιος χρειαζόταν ένα χέρι βοήθειας για ένα μερεμέτι ή μια επισκευή, δεν επέλεγε το παιδί· όσο κι αν τον παρακαλούσε ο Αμίρ, εκείνος αρνιόταν. Κοίταζε το μικροκαμωμένο σώμα του αγοριού –έτοιμο να το παρασύρει ο άνεμος στο πρώτο φύσημα– και τα καχεκτικά του μπράτσα –έτοιμα να τα ραγίσει το καλέμι και το σφυρί– και του

έκλεινε την πόρτα. Κι ας ήξερε πόσο μεγάλη ανάγκη είχε η οικογένεια του Αμίρ τα χρήματα.

Αυτό που δεν ήξερε ήταν ότι το αμούστακο αγόρι έκρυβε μέσα του μεγάλη επιμονή και ακόμα μεγαλύτερο πείσμα. Τα δυο ασθενικά του μπράτσα δεν υστερούσαν σε δύναμη από τα μπράτσα ενός γεροδεμένου άντρα. Κι έτσι, όταν ένας καλός γείτονας και παλιός φίλος του πατέρα του πήρε τη μεγάλη απόφαση, ο Αμίρ άδραξε την ευκαιρία.

Μάζεψε όσα χρήματα μπορούσε από φίλους και συγγενείς και ακολούθησε τον γείτονα στο ταξίδι προς τη νέα χώρα. Που οι φήμες την ήθελαν πλούσια και εύφορη και που αγαπούσε τα παιδιά της. Μα ο Αμίρ δεν ήταν δικό της παιδί και, όπως μια σκληρή μάνα αρνείται να θρέψει ένα ξένο παιδί, έτσι και η νέα γη σκληρά τον αρνήθηκε. Δεν του έδωσε το πολυπόθητό της γάλα.

